

Ивайло се е подвизавалъ и въ южна България, тъй като горнята година той разбива друга византийска войска нѣйдѣ при Сръдня Гора. И тукъ историята и прѣданията мълчатъ за Сливенъ. Туренъ между три огъня: болери, начело коронясия за български царъ Тертеръ I, византийци и татари, Ивайло за края си ни отнася далечъ отъ Балкана<sup>1)</sup>.

Царуването на Тертеровия синъ за насъ е важно още и за това, че отъ това врѣме насамъ Сливенъ отново изпъква съ истинското си име, а при това за пръвъ пжтъ като такова въ византийскитѣ хроники. Братътъ на Тертера I, — чичо на Святослава, е владѣлъ българскитѣ земи на западъ отъ Сливенъ, подбалканската област по горното течение на Тунджа, нарѣчена Крънска хора. Коронясването на Тертеръ I въ края на 1280 г. ще е станало съ направената отъ него отстъпка, за да избѣгне междусобицитѣ, като дава на избѣгалия призреченъ Асѣнъ III, българскитѣ владѣния на югъ отъ Балкана, или тия между Сливенъ и Копсисъ. Тоя въпросъ не е и зачекнатъ у насъ. Нишки отъ истина въ тая посока ще се намѣрятъ въ наивно изложения пассажъ на испанската (каталанска) хроника на споменатия Рамонъ Мунтанеръ.

*Πίνεια πόλις*. Въ 972 г. Цимисий се подвизавалъ между *Πίσχορβακ* και *Πίνειαν* (Леонъ Диаконъ, VIII 8). Диавена у Пахимсра е като проходъ и възможно да е нѣйдѣ между Сливенския Балканъ и Чалъкавашкия проходъ, защото разбититѣ тамъ византийци били на пжтъ за Търново, освѣнъ ако се допусне, че тѣ сж минали Балкана край морето, отъ кждѣто и да нагазятъ на Девня за къмъ Търново, което е по-вѣроятно. Щритеръ смѣсилъ Диавене съ *Diabasis* и го туря на границата между България и Тракия, съ която той очевидно визира Източния Балканъ (*locus in finibus Thraciae et Bulgariae atransitu dictus*. II. 585.). *Παβλας* въ Кедрина (II. 87) е за бунта на славянина Тома и за Мартагона и ще е между Одринъ и Ц-дъ) Ср. iq. II. 285.

<sup>1)</sup> По Пахимера, Ивайло се хранилъ по-рано съ хлѣбъ и зеленчукъ. Българскитѣ му прѣкоръ у него е изкълченъ: *Κορβόκορβα* (*Λαχανας*) вмѣсто Бърдоква. Слѣди или спомени за него ще се намѣрятъ още и въ почти съврѣменната испанска хроника на Мунтанеръ (ср. CCXL, p. 429), дѣто подъ *Langlo*, вѣроятно се разбира Ивайло Лахна: *Langlo senyor de la Blaquia*. Тукъ *Blaquia* се отнася за Сѣв. България, а не за цѣла България. Тя се прѣдставя за най-силна, вѣроятно „най-непристъпна или естествено укрѣпена страна въ свѣта“: *La Blaquia qui es la plus fort ferra del mond*. България въ Мунтанеръ се нарича още и *Lantzaura*.